

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 czerwca 2017 roku powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. K. kwoty 1.055,11 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony zawarły umowę, na mocy której pozwany otrzymał licencję na oprogramowanie komputerowe, co do którego ogół praw autorskich przysługuje powódce. Z licencją powódka przeniosła własność sprzętu komputerowego. Zgodnie z umową koszt świadczenia usługi serwisu w ramach świadczenia zdalnego wynosi 125,00 złotych netto, a roczny koszt opieki upgradeowej uzależniony był od ilości zakupionych licencji. Współpraca układała się prawidłowo do czerwca 2015 roku, kiedy pozwany nie uiścił opłaty upgradeowej w kwocie 736,16 złotych. W miesiącu maju 2017 roku pozwany nie uiścił opłaty serwisowej w kwocie 153,75 złotych. Mimo to korzystał ze świadczonych przez powódkę usług. Nigdy nie zakwestionował prawidłowości świadczonych usług, nie zakwestionował też prawidłowości wykonania usług i nie zwrócił faktur VAT. Ponadto powódka dochodzi kwoty 40,00 euro tytułem zryczałtowanej opłaty należnej na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (pozew k. 3-18).

W dniu 18 lipca 2017 roku Sąd Okręgowy w Ł. (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 25).

Pozwany T. K. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazano, że strony zawarły w dniu 27 marca 2012 roku przedmiotową umowę. Pozwany natomiast zaprzeczył, iż powódka świadczyła na jego rzecz tzw. opiekę upgradeową. Potwierdzeniem tego jest korespondencja powódki z jego pracownikiem Ł. S. z dnia 31 marca 2014 roku. Pracownik powódki wskazał, że opłata za opiekę upgradeową jest nienależna, ponieważ pozwany nie korzysta z tej usługi, z uwagi na brak połączenia z internetem. Faktura za 2013 rok została opłacona omyłkowo i poinformowano powódkę, że więcej takich opłat już nie będzie. Pozwany został poinformowany przez pracownika powódki, że faktura za upgrade systemu za 2015 roku, której zapłaty powódka dochodzi została anulowana. Powódka ponownie przysłała do zapłaty tę fakturę. Pozwany pismem z dnia 29 grudnia 2016 roku rozwiązał umowę z powódką za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia. Załącznik do umowy wskazuje, że T. K. nie podpisał zamówienia na upgrade systemu. Brakuje tam jego podpisu, a przy wszystkich innych cząstkowych zapisach jego podpis widnieje. Natomiast usługa serwisowa na kwotę 153,75 złotych nie została wykonana, czego potwierdzeniem jest korekta, która w całości skorygowała tę fakturę Vat (sprzeciw wraz z załącznikami k. 32-41).

W piśmie z dnia 8 października 2017 roku pełnomocnik powódki cofnął pozew w części w zakresie kwoty 153,75 złotych, wynikającej z faktury VAT numer (...). Ponadto w piśmie tym wskazano, iż usługa objęta tą fakturą została wykonana. Powódka cofnęła jednak pozew w tym zakresie z uwagi na błąd swojego pracownika, który błędnie uznał, iż usługa wobec pozwanego nie jest świadczeniem odpłatnym. Usługa upgradeowa stanowi integralną część złożonego przez pozwanego zamówienia. W tym przypadku pozwany nie miał wyboru co do sposobu wykonania przedmiotowej usługi, a tym samym nie było konieczne wyrażenie przez niego akceptacji określonego rodzaju świadczenia – brak okienka „zwmawiam usługę” w treści załącznika do umowy. Pozwany został poinformowany, że nie ma możliwości podpisania umowy z wyłączeniem usługi polegającej na sprawowaniu opieki upgradeowej. W ramach tej umowy T. K. był uprawniony do uzyskania bez dodatkowej opłaty najnowszych wersji zakupionego oprogramowania, przedłużenia gwarancji na zakupione oprogramowanie na kolejny rok, uczestnictwa w bezpłatnych szkoleniach, których harmonogram znajduje się na stronie internetowej powódki. Brak dostępu do internetu nie świadczy o tym, że pozwany nie korzysta z usług powódki. Dostęp do internetu jest wymagany jedynie w zakresie usługi serwisu – incydentalnego, co wynika wprost z treści załącznika. Pozwany był zobowiązany w swoim zakresie zapewnić połączenie

terminala z internetem tak, aby w pełni mógł skorzystać ze świadczonej przez powódkę usługi. Faktury za opiekę upgradową są wystawiane w systemie rocznym. Pozwany w 2014 roku w całości uiścił fakturę. W 2015 roku powódka podjęła decyzję o zwolnieniu pozwanego z obowiązku uiszczenia tej opłaty. Nie jest to jednak modyfikacja. Powódka zgodziła się na obniżenie rozliczania opieki upgradowej do 15% wartości wykupionych przez pozwanego licencji – do kwoty 598,50 złotych. Powódka nigdy nie zwolniła T. K. z obowiązku uiszczania corocznego wynagrodzenia, który to obowiązek ustał dopiero w 2017 roku wraz z rozwiązaniem umowy przez pozwanego (pismo k.45-46).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. jest przedsiębiorcą (dowód: odpis KRS k. 21-24).

Pozwany T. K. jest przedsiębiorcą i prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą K. T. Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) w K. (dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej k. 11, k. 21).

W dniu 2 marca 2012 roku T. K. złożył u powódki zamówienie. W zamówieniu wskazał licencje, które są przedmiotem zamówienia, usługi i sprzęt (dowód: zamówienie k. 14-14v).

Dodatkowo T. K. złożył zamówienie dotyczące opieki serwisowej - incydentalnej, która miała być świadczona zdalnie za kwotę 125,00 złotych za godzinę. Zamówienie pozwanego obejmowało usługę upgradową, za która wynagrodzenie było naliczane rocznie i stanowiło 20% wartości licencji (dowód: zamówienie k.15).

W dniu 27 marca 2012 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. zawarła umowę. Strony ustaliły, że powódka udziela T. K. licencji na oprogramowanie komputerowe - § 1 ust. 4 umowy. Dodatkowo powódka przekazała T. K. własność sprzętu komputerowego - § 1 ust. 9 umowy. Pozwany zlecił powódce prace serwisowe - § 4 ust. 1 umowy. Świadczona usługa upgradowa upoważnia pozwanego do uaktualnienia wersji oprogramowania objętego umową – przynajmniej raz w roku, uaktualniania programu w związku z aktualizacją systemu operacyjnego i systemu bazodanowego, zapewnienie zgodności oprogramowania z przepisami prawa, przedłużenie gwarancji o kolejny rok, dostępu do darmowych szkoleń. Opieka upgradowa i serwisowa świadczone są odpłatnie - § 5 umowy (dowód: umowa k. 12-13v).

W dniu 29 maja 2015 roku powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wystawiła T. K. fakturę VAT numer (...) na kwotę 736,16 złotych z terminem płatności do dnia 12 czerwca 2015 roku, z tytułu usługi serwisowej H. 2017-04 (dowód: faktura VAT k. 10).

W dniu 28 kwietnia 2017 roku powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wystawiła T. K. fakturę VAT numer (...) na kwotę 153,75 złotych z terminem płatności do dnia 12 maja 2017 roku, z tytułu usługi serwisowej H. 2017-04 (dowód: faktura VAT k. 9).

Mailem z dnia 31 marca 2014 roku Ł. S. – pracownik pozwanego, wskazał, iż pozwany nie korzysta z upgrade systemu, ponieważ ich terminal (...) nie jest i nigdy nie był podłączony do internetu (z wyjątkiem momentu wdrożenia). Wskazano, iż podobna sytuacja miała miejsce rok wcześniej, faktura została opłacona, ale taka sytuacja miała się już nie powtórzyć. Wskazano w mailu, że pozwany nie dysponuje żadną umową, z której miałoby wynikać, że godzi się na aktualizację i związane z nimi opłaty (dowód: mail k. 36, zeznania świadka Ł. S. k. 52).

Mailem z dnia 2 kwietnia 2014 roku M. U. – pracownik powódki, wskazał, iż zakwestionowana faktura VAT została anulowana. Poprosił pozwanego o nadesłanie wypowiedzenia opieki serwisowej, aby było to unormowane formalnie (dowód: mail k. 36).

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wystawiła T. K. fakturę korygującą numer (...), którą została anulowana fakturą z tytułu usługi serwisowej H. z kwoty 153,75 złotych do zera (dowód: faktura korygująca k. 38).

W dniu 29 grudnia 2016 roku T. K. złożył powódce oświadczenie o rozwiązaniu umowy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia (dowód: oświadczenie k. 39).

U pozwanego była możliwość podłączenia terminala do sieci internet (dowód: zeznania świadka Ł. S. k. 52).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. jest częściowo zasadne i jako takie podlega uwzględnieniu do kwoty 736,16 złotych.

Strony łączyła umowa na mocy, której powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. przenosiła na pozwanego własność sprzętu komputerowego, przekazała mu za cykliczną odpłatnością licencję na używanie oprogramowania komputerowego, świadczyła serwis oraz usługę upgradową. Umowa ta ma charakter mieszany zawiera elementy umowy sprzedaży i elementy umowy o świadczenie usług. Część zawartej przez strony umowy - w zakresie sprzedaży sprzętu komputerowego nie jest przedmiotem niniejszego postępowania. Strony są natomiast w sporze co do świadczonej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w Ł. usługi serwisu i opieki upgradowej. Umowę łączącą strony - w zakresie usługi serwisowej i upgradowej - możemy zakwalifikować jako umowę o świadczenie usług, do której na mocy art. 750 k.c. stosujemy przepisy o umowie zlecenia. Zgodnie z treścią art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się je wykonać bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła zapłaty za wykonanie usługi upgradowej - kwota 736,16 złotych i usługi serwisowej - kwota 153,75 złotych. W toku przedmiotowego postępowania powódka cofnęła pozew co do kwoty 153,75 złotych - w zakresie wynagrodzenia za usługę serwisową. Z uwagi na cofnięcie pozwu - przed rozpoczęciem rozprawy - Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c..

Sąd uwzględnił w całości roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za świadczenie usługi upgradowej. Strony zawarły w dniu 27 marca 2012 roku umowę, w której ustaliły swoje prawa i obowiązki. W umowie zawarto zapis, iż integralną częścią usługi jest usługa opieki upgradowej - § 1 ust. 3 umowy. W załączniku numer 2 do umowy, do którego odsyła § 5 umowy, ustaliły zakres tej usługi i zasady skalkulowania wynagrodzenia za jej świadczenie. W załączniku tym zawarte są zasady wykonania usługi serwisowej i usługi upgradowej. W załączniku numer 2 strony ustaliły, iż opieka upgradowa upoważnia pozwanego do uaktualnienia wersji oprogramowania objętego umową - przynajmniej raz w roku, uaktualniana programu w związku z aktualizacją systemu operacyjnego i systemu bazodanowego, zapewnienie zgodności oprogramowania z przepisami prawa, przedłużenie gwarancji o kolejny rok, dostępu do darmowych szkoleń. Opieka upgradowa jest świadczona odpłatnie. Pozwany podniósł, iż nie zamawiał usługi upgradowej, co potwierdza załącznik numer 2, w którym przy postanowieniach dotyczących tej usługi nie ma jego podpisu. Jednak należy zauważyć, iż na mocy § 1 ust. 3 umowy usługa opieki upgradowej stanowią integralną część sprzedanej pozwanemu licencji. Oznacza to, iż postanowienia zawartej umowy obejmują zapisy dotyczące usługi upgradowej. Nie ma już wtedy potrzeby potwierdzania ich i zawierania oddzielnej umowy dotyczącej tej usługi. Nawet układ graficzny załącznika numer 2 wskazuje, iż nie było potrzeby potwierdzania postanowień dotyczących usługi upgradowej. Stanowią one integralną część umowy oraz sprzedanej pozwanemu licencji i podpisując umowę pozwany przyjął na siebie obowiązki również w zakresie usługi upgradowej. Pozwany nie miał jednakże w zakresie usługi upgradowej wyboru co do sposobu jej wykonania i nie było potrzeby wyrażenia przez niego akceptacji określonego rodzaju wykonywania świadczenia. W załączniku numer 2, przy umowie upgradowej nie ma okienka dotyczącego akceptacji zamawiającego. Nie jest to potrzebne, bowiem postanowienia umowy z dnia 27 marca 2012 roku obejmowały tę usługę. W załączniku wskazano sposób ustalenia kosztów opieki upgradowej. Wskazano, iż koszt ten jest ustalany w oparciu o ilość licencji zakupionych przez pozwanego i stanowi stałą wartość netto według aktualnego cennika usługodawcy. W załączniku ustalono stawkę netto w wysokości 20% wartości licencji, która później została obniżona do wartości 15%. Skoro załącznik ten jest integralną częścią umowy, to pozwany nie musiał już - podając umowę - oddzielnie akceptować postanowień tego załącznika. Podpisując umowę T. K. został poinformowany co składa się na usługę upgradową - wynika, to wprost z zapisów umowy i załącznika numer 2. Nie jest skuteczny zarzut pozwanego T. K., iż nie mógł korzystać z tej usługi bowiem lokal nie posiadał połączenia z internetem. Jednakże - jak wskazała powódka i czemu T. K. nie zaprzeczył - dostęp do usługi nie był zależny od podłączenia do internetu. Ponadto pozwany we

własnym zakresie miał zapewnić połączenie terminala z internetem. Ponadto twierdzenia pozwanego – dotyczące braku podłączenia terminala z internetem – są sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, bowiem świadek Ł. S. zeznał, iż istniała u pozwanego możliwość podłączenia do internetu. Zgodnie z umową opłata upgradowa jest naliczana jeden raz w roku. Wynagrodzenie w 2014 roku pozwany uiścił w całości. Z wynagrodzenia za 2016 roku pozwany został zwolniony. Dodatkowo pozwana obniżyła opłatę z 20% do 15%. Kwota 15 % sumy wartości zakupionych u powódki licencji wynosi 598,50 złotych netto. Na marginesie należy wspomnieć, iż pozwany nie kwestionował okoliczności stanowiących podstawę do ustalenia ceny usługi upgradowej. W tej sytuacji Sąd uznał te okoliczności za przyznane na podstawie art. 230 k.p.c..

Sąd oddalił roszczenie powódki w zakresie w jakim domagał się zasądzenia na jego rzecz równowartości kwoty 40,00 euro stanowiącej zryczałtowane koszty odzyskiwania wierzytelności. Stosownie do art. 10 § 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 roku - wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40,00 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. W przypadku, gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę (§ 2). Z powyższego przepisu wynika, że kwota 40,00 euro stanowi rekompensatę w stałej wysokości z tytułu kosztów odzyskiwania należności i przysługuje ona wierzycielowi w momencie opóźnienia się w płatności przez dłużnika. Wierzyciel nie musi zatem wykazać, że koszty odzyskiwania należności zostały poniesione. Istotne znaczenie ma natomiast ustalenie, kiedy w świetle przepisów cytowanej ustawy wierzyciel nabywa prawo do rekompensaty. W tym celu należy dokonać interpretacji brzmienia przepisu art. 10 ustawy, która uwzględniać musi pozostałe przepisy ustawy dotyczące kwestii nabycia uprawnienia do odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Przepis art. 10 utożsamia moment nabycia prawa do rekompensaty z momentem nabycia uprawnień do odsetek, odsyłając w tym zakresie do regulacji art. 7 ust. 1, który ma zastosowanie w przypadku transakcji handlowych, w których dłużnik nie jest podmiotem publicznym. Stosownie do art. 7 ust. 1 ustawy (w brzmieniu sprzed dnia 1 stycznia 2016 r. – art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 9 października o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 roku) wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.), chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: punkt 1. - wierzyciel spełnił swoje świadczenie oraz punkt 2. – wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3. Zakres zastosowania tego przepisu określić można dopiero w powiązaniu z treścią przepisu ust. 3 art. 7 oraz art. 5 ustawy. Przepisy te określają chwilę, od kiedy wierzyciel może naliczać odsetki za opóźnienie w zależności od tego, czy umówiony przez strony termin zapłaty był dłuższy niż 30 dni lub też dłuższy niż 60 dni. Przepis art. 5 ustawy wskazuje się, że jeżeli strony transakcji handlowej, z wyłączeniem podmiotu publicznego będącego podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt. 2-4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 roku poz. 217), przewidziały w umowie termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych po upływie 30 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia i doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego. Z kolei w ust. 2 art. 7 zastrzeżono, że termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem, że ustalenie to nie jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym celem umowy i zasadami współzycia społecznego oraz jest obiektywnie uzasadnione, biorąc pod uwagę właściwość towaru lub usługi. Jeżeli zaś ustalony w umowie termin zapłaty jest dłuższy niż 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a nie jest spełniony warunek, o którym mowa w ust. 2, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 60 dni przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1. (ust.3). W przypadku gdy nie jest

możliwe ustalenie daty otrzymania faktury lub rachunku potwierdzającego dostawę towaru lub wykonanie usługi albo gdy faktura lub rachunek zostały doręczone przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi, termin zapłaty, o którym mowa w ust. 2, jest liczony od dnia otrzymania przez dłużnika towaru lub usługi (ust.4). Z analizy powyższych przepisów wynika, że art. 7 ust. 1 ustawy należy rozumieć tak, że wierzytelność o odsetki powstaje tylko w przypadku, gdy termin płatności przekracza 60 dni (w zw. art. 7 ust. 3) oraz termin płatności jest dłuższy niż 30 dni (w zw. z art. 7 ust. 1 pkt 2 zw. z art. 5). W sytuacji zatem, gdy strony w łączącej ich umowie nie ustaliły dłuższego niż 30 – dniowy termin płatności, to ich stosunek zobowiązaniowy nie będzie podlegał regulacji zawartej w cytowanej ustawie. W konsekwencji art. 10 ustawy nie ma w takich przypadkach zastosowania i prawo do rekompensaty w wysokości 40,00 euro nie przysługuje. W rozpoznawanej sprawie powód domagał się zapłaty rekompensat 40,00 euro od transakcji handlowej objętej żądaniem pozwu w kwocie 163,20 złotych wyliczoną według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień 31 maja 2015 roku, t. j. według ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym poszczególne świadczenia pieniężne stały się wymagalne. Natomiast umówiony termin zapłaty widniejący na fakturze – nie objętej cofnięciem pozwu - nie przekracza 30 dni. Wyznaczony w fakturze numer (...) wynosi 14 dni. Z uwagi na to, że w przedmiotowej transakcji, dotyczącej usługi upgradowej nie ustalono terminów płatności na więcej niż 30 dni, powódka nie nabyła uprawnień do odsetek za opóźnienie w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy. Ponieważ z nabyciem tych uprawnień ustawodawca wiązał prawo do rekompensaty określonej w art. 10 ust. 1 ustawy, skutkowało to odmową przyznania jej powódce.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. W sytuacji, kiedy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wobec faktu, że należność dochodzona w niniejszej sprawie nie została uregulowana w terminie Sąd zasądził na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z brzmieniem art. 481 § 1 k.c. i zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., który mówi wprowadza zasadę stosunkowego rozliczenia kosztów procesu. W przedmiotowym przypadku powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. wygrała niniejszy proces w 70% (736,16 złotych x 100% : 1.055,11 złotych = 70%). A zatem należy jej się zwrot kosztów procesu w kwocie 151,90 złotych.

Na koszty poniesione przez powódkę (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w Ł. złożyły się:

- opłata od pozwu w kwocie 53,00 złote, ustalona na podstawie art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.);
- koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270,00 złotych, ustalone na podstawie § 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 015 roku (Dz. U. poz. 1800);
- opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych, ustalona na podstawie art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 roku (Dz. U Nr 225, poz. 1635).

Na koszty poniesione przez pozwanego T. K. złożyły się:

- koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270,00 złotych, ustalone na podstawie § 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 015 roku (Dz. U. poz. 1800);
- opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 złotych, ustalona na podstawie art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 roku (Dz. U Nr 225, poz. 1635).

Łącznie koszty procesu w przedmiotowej sprawie wyniosły kwotę 627,00 złotych. W tej sytuacji pozwany T. K. jest zobowiązany zwrócić powódkę kwotę 151,90 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu (627,00 złotych x 70% : 100% = 438,90 złotych; 438,90 złotych – 287,00 złotych = 151,90 złotych).

W zakresie cofniętej części pozwu Sąd uznał powódkę (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w Ł. za przegrywającą proces. Cofnięcie pozwu traktowane jest jako przegranie sprawy przez powoda, wobec czego pozwany może dochodzić od niego zasądzenia kosztów procesu (gdyby rzeczywiście takowe poniósł). Zgodnie bowiem z art. 203 § 2 k.p.c., na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

2018.1.24